

ĐỜI NGƯỜI CẦN CÓ VỊ THẦY TỐT
(Ân Sư Lão Hòa Thượng Tịnh Không)

Tập 3

Bất Lộ Thanh Sắc Độ Bệnh Nhân

Người giảng: Thầy Trần Đại Huệ

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ

Các vị khán giả! Xin chào mọi người. Hoan nghênh mọi người tiếp tục đón xem tiết mục “Đời người cần có vị thầy tốt”. Tiết mục trước chúng tôi đã chia sẻ với mọi người về đức tướng, pháp tướng của sư phụ, vừa trang nghiêm vừa đẹp đẽ. Người lớn tuổi nào cũng muốn sống tới tám mươi, sống tới tám mươi có thể được như sư phụ không? Đều nói văn hóa truyền thống Nho Thích Đạo, nói học Phật tốt, tốt thì bạn cho chúng tôi xem đi. Sư phụ đã cho chúng ta thấy rồi đó, thật tốt? Bạn xem từ lần gặp mặt đầu tiên ở Hàng Châu cho tới về sau, đến bây giờ là mười năm rồi, sư phụ khiến tôi cảm giác mỗi một năm càng tốt hơn. Tại sao lại nói như vậy? Không phải mỗi một năm càng lớn tuổi hơn sao? Mỗi một năm càng lớn tuổi hơn, nhưng mà tinh thần khí sắc tướng mạo không thay đổi. Con người càng lớn tuổi thì tướng mạo càng suy, nhưng Ngài không thay đổi, vậy không phải càng ngày càng tốt thì là gì? Tuổi tác của Ngài càng lớn, không thay đổi, đó là thật. Hơn nữa, chúng ta lãnh hội được trong những tình huống khác nhau thì sư phụ có những năng lực khác nhau. Có khi nói chuyện với chúng tôi thật sự là thần thái đó, thanh âm của một người lớn tuổi, có khi đang giảng kinh bạn nói Ngài hơn 100 tuổi cũng có người tin; lại có khi bạn xem người ta tới chúc tết Ngài, ông tay áo của Ngài vừa chuyển một cái là bước đi nhanh nhẹn làm cho mấy người trẻ tuổi phía sau không theo kịp, giống như ba bốn mươi tuổi vậy, giống người trung niên, bạn làm sao giải thích? Chúng tôi nhớ tới năm câu Phật pháp mà Lục Tổ Huệ Năng Đại sư giảng, khái quát lại trong năm câu: “*Hà kỳ tự tánh, bốn tự cụ túc*”. Hà kỳ tự tánh, đổi câu nói khác tự là năng lực. Phật tánh của một người chỉ cần hồi phục rồi thì cái gì cũng đầy đủ, gọi là bốn tự cụ túc. Đầy đủ, tám mươi tuổi, một trăm hai mươi tuổi, một trăm ba mươi tuổi đầy đủ, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi cũng đầy đủ. Vậy bây giờ bạn bảy mươi tuổi, bạn sáu mươi tuổi, khi ba bốn mươi tuổi năng lực có đầy đủ không? Không có. Thế nên chúng tôi có khi phải ở bên cạnh quan sát sư phụ. Bác sĩ đó nói kiểm tra ra rồi, nói máu huyết của người hơn tám mươi tuổi giống như người ba mươi tuổi, bạn làm sao giải thích? Bốn tự cụ túc. Hơn nữa, sư phụ nói với chúng ta theo sự tăng trưởng của tu hành thì còn có thể càng ngày càng hạ thấp xuống, bạn nói ba mươi tuổi, hai mươi tuổi cũng có thể hạ xuống. Thế nên trong cửa Phật, sư phụ giảng có một công phu gọi là Hạnh Hải Nhi, Bồ Tát dùng cái này làm công khóa. Đứa bé khi mới ra đời là khỏe mạnh nhất, con người có trạng thái khỏe mạnh nhất khi còn là một đứa trẻ mới sanh, có thể duy trì tới một trăm tuổi, một trăm hai mươi tuổi. Nói không được, chúng ta đem

kinh Phật này đọc một lần, đọc một lần làm không được, nó là nó, tôi là tôi, không phải là vô ích sao?

Đời người cần có vị thầy tốt, tập trước đã nói thẳng với mọi người rồi, tiêu chuẩn tìm người thầy tốt bạn xem thử người đó có thể làm được không. Trong kinh điển có ghi, trong Tứ Thư Ngũ Kinh có ghi, trong kinh Phật có ghi, dạy người làm sao? Ví dụ, bạn xem Bồ Tát Lục Độ, đầu tiên là bố thí, thầy của bạn bố thí chưa? Nhẫn nhục, thầy bạn nhẫn nhục chưa? Tinh tấn, thầy bạn tinh tấn không? Bát nhã, thầy bạn có trí huệ không? Đây là một tiêu chuẩn rất quan trọng. Nho gia cũng vậy, họ dạy Đê Tử Quy, những gì dạy trong Đê Tử Quy họ làm được không? Câu đầu tiên “Phụ mẫu hô, ứng vật hoãn”. Chúng tôi trong lúc dạy học thường báo cáo với mọi người, cái gì gọi là “Ứng vật hoãn”? Cái gì gọi là “Phụ mẫu hô”? Chữ “ứng” này nghĩ là gì? Hồi ứng là lục căn, cái này quá cao rồi. Lục căn: nhãn nhĩ tỷ thiệt thân ý đều có thể đáp lại sự kêu gọi của cha mẹ, đó gọi là “Phụ mẫu hô, ứng vật hoãn”. Ai có thể làm được? Không những có thể giảng, lục căn của họ có thể đạt tới trình độ này. Sư phụ thường giảng “Có thể nói, có thể làm là pháp bảo trị quốc”. Họ làm được rồi, họ đạt được rồi. Nho gia nói “phải học rộng, phải học hỏi tỉ mỉ, phải suy nghĩ cẩn thận, phải phân biệt rõ ràng”. Đây đều là ở phía trước, vì để cầu học, cái sau cùng là phải thực hành thực sự. Cái này không có thì mấy cái phía trước chỉ là học uổng công. Tìm thầy thì phải nhìn vào mấy điểm trên này.

Nếu họ còn tham tài, tham sắc, tham danh, tham lợi, ngũ dục lục trần không cái nào thiếu, tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, bạn không thể nhận người đó làm thầy, phải nhanh chóng thay người khác, không được kết oán, mà tìm nơi tốt hơn. Như vậy rất tốt, là hành động sáng suốt, không thể để tà sư ảnh hưởng mọi người, tội đó vô cùng nặng. Chúng ta gặp được minh sư, chánh sư, chánh pháp, chúng ta tại sao phải học theo?

Có người sẽ nói: “Tôi không muốn học Phật, tôi không có hứng thú”, vậy thì bạn đối với khỏe mạnh có hứng thú không? Đúng vậy đó, bạn có hứng thú với sự khỏe mạnh không? Ai mà không hứng thú! Thế nên, có người đối với niêm A Di Đà Phật họ không hiểu. Phật là cái gì? Sư phụ giảng kinh nói với chúng ta, Phật nói “Quy y Phật lưỡng túc tôn”. Cái gì là lưỡng túc? Thứ nhất là phước báo, thứ hai là trí huệ, túc tức là đầy đủ viên mãn. Học theo Phật, phước báo và trí huệ có thể khiến cho bạn được viên mãn, cái đó gọi là quy y thực sự. Bạn chưa viên mãn tức là quy y chưa đủ. Phật làm được rồi, Thánh nhân thế gian làm được rồi. Thế nên chúng ta tam quy y, cầm lấy giấy chứng nhận quy y không phải là giả sao? Bản thân vẫn còn tham sân si mạn nghi, tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, đó là giả, không có chút tác dụng nào. Thế nên nói chúng ta thường theo Phật học, cách học như thế nào vậy? Nhất định phải biết là **“phải làm được”**. Thầy là phải dạy như vậy, cho nên chúng ta bây giờ khuyên người học Phật, chúng ta không biết khuyên. Phật là gì? Phước báo, trí huệ viên mãn, bạn có muốn không? Muốn, vậy thực ra đó là học Phật. Mục đích của học Phật chính là vì có được hạnh phúc, bình an, trí huệ mỹ mãn, không ngu ngốc, không hồ đồ, không làm chuyện khờ dại. Cái này ai

mà không muốn, ai mà không thích! Thế nên đòi người cần có vị thầy tốt. Chúng ta theo thầy tốt thì có thể đạt được điều gì? Phước báo viên mãn, trí huệ viên mãn. Vậy bạn nói xem, vẫn chưa đạt được thì vẫn phải học, theo thầy mà học, tóm lại là phát triển từng chút một. Thầy đi ở phía trước, chúng ta theo ở phía sau nhìn thấy rất rõ ràng. Thế nên, con người không được rời xa người thầy tốt của mình.

Chúng tôi phải đem những hình ảnh của sự phụ phát cho mọi người, mọi người chúng ta sẽ có tín tâm. Nói đi thì phải nói lại, tháng 4 năm 2006, lần đầu tiên chúng tôi gặp được sự phụ, mọi người vui vẻ đoàn tụ, người rất đông. Tôi được vợ chồng Hiểu Húc đưa tới, chúng tôi là bạn tốt của nhau. Hiểu Húc, chúng tôi vô cùng hoài niệm cô ấy, cô ấy là một người rất tốt, vợ chồng cô ấy đều là nhà từ thiện, là người rất tốt, nói thực là vô cùng kiên thành, vô cùng hiem thấy. Nhưng điều không may mắn là gì? Sau đó chúng tôi mới biết được, khi đó Hiểu Húc đã bị ung thư vú, cô ấy không nói cho chúng tôi biết, ai cũng không biết, đi kiểm tra sức khỏe rồi. Chúng tôi không biết, đi theo cô ấy thấy cô ấy rất vui vẻ, nhưng khi đó khám sức khỏe đã có kết quả rồi. Sau đó xem băng ghi hình ngày đó chúng tôi mới hiểu ra một chuyện, Sự phụ nhân cơ hội đó nói với Hiểu Húc ung thư không đáng sợ, tốt nhất là không nên hóa trị, mượn lời của người khác nói cái gì mà người nào đó rất giác ngộ, họ không dùng thuốc Tây gì hết, không cần hóa trị, họ tín tâm kiên định, nghe ung thư rất nhiều người bị dọa sợ, thực ra không hề đáng sợ. Chúng tôi khi đó nghe như vậy, ngồi ở một bên cũng không hiểu là ý gì. Vậy sự phụ tại sao lại khuyên cô ấy mấy lần như vậy? Tôi nhớ khi đó Hiểu Húc còn nói một câu, chỉ cần tín tâm kiên định thì có thể trị khỏi, thực ra cô ấy đã ngầm hiểu trong lòng rồi, biết sự phụ đang cứu cô ấy. Chúng tôi không biết, chúng tôi đều không biết bệnh tình của cô ấy.

Phát cảnh lần đầu tiên Thầy Trần bá kiến sự phụ

Sự phụ: Anh ấy nói ung thư không phải không có nhân quả, con tự mình nghĩ xem, có một số đồ ăn con ăn, bệnh từ miệng mà vào, con nhất định ăn những thứ không lành mạnh. Con có cái gì nữa? Ăn uống thì nhất định không nên ăn những đồ chế biến hay hóa học, mấy đồ ăn đó rất dễ bị bệnh. Khi đó bác sĩ hóa trị cho anh ấy được ba ngày, vô cùng đau khổ, anh ấy thương lượng với bác sĩ xem có thể hoãn lại, bác sĩ không đồng ý, không đồng ý anh ấy bèn phản kháng, bỏ đi, tôi không chữa nữa, dù sao chữa cũng chết, không chữa cũng chết, tôi không muốn chết bởi những bệnh phát ra do tác dụng phụ của mớ thuốc này, không muốn chết trong đó. Anh ấy nói lần phản kháng đó kết quả là lại cứu sống bản thân. Hai lần phản kháng trị liệu đã cứu sống được bản thân.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Chỉ cần tin tưởng chân thật làm theo, nhất định sẽ tốt thôi.

Sự phụ: Vô cùng có quan hệ.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Bây giờ cái này, cảm ứng giống như trong Địa Tạng Kinh vô cùng nhiều.

Sư phụ: Thầy nói con nghe, bất kỳ kinh điển nào cũng vậy, đó đều là “tập trung tâm ý vào một chỗ, thì không có việc gì là không thành tựu”. Trong kinh Di Giáo đều là đạo lý này.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Chỉ thành cảm thông.

Sư phụ: Thế nên nói tế bào của chúng ta xảy ra trạng thái thay đổi, thứ nhất là do sự mệt mỏi của con, thứ hai là áp lực của con, thứ ba là ăn uống không lành mạnh, khiến cho toàn bộ tế bào của con sanh ra tác dụng phụ, nó chịu đựng không nổi, nó bèn biến hóa, sau đó biến thành bệnh. Con phải hiểu đạo lý này, đem cơ thể thả lỏng, ăn uống phải chú ý lại thì rất nhanh sẽ hồi phục lại sự khỏe mạnh. Chính là đạo lý này.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Bởi vì tế bào đang thay cũ đổi mới.

Sư phụ: Đúng vậy, đúng là thay cũ đổi mới.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Có người họ cảm thấy bản thân đang bị ung thư, nhưng thực ra ngày mai không nhất định vẫn còn ung thư, nhưng họ lại luôn có suy nghĩ đó.

Sư phụ: Suy nghĩ đó của họ thật là tệ, suy nghĩ đó của họ sẽ nuôi dưỡng ung thư, ung thư không loại bỏ được. Con nói suy nghĩ đó của con vừa chuyển, chuyển qua niệm Phật, chuyển qua suy nghĩ niệm kinh niệm Phật là tốt nhất, thế nên thầy dẫn chứng thí nghiệm nước của giáo sư Giang Bôn Thắng, cùng một đạo lý.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Có thể biến thành tốt.

Sư phụ: Đúng vậy, suy nghĩ thiện với chúng thì chúng sẽ biến thành tốt, suy nghĩ ác với chúng thì chúng biến thành xấu. Phật pháp của chúng ta giảng buông xả, chính là phải buông xả, cái gì cũng phải buông xả, không nên chấp trước, thân thể bèn hồi phục tự nhiên. Hồi phục tự nhiên bèn khỏe mạnh, tuyệt đối sẽ không sanh bệnh. Bệnh nhất định là có nguyên nhân, chính là bản thân con quyết định bản thân con làm sai, có lỗi với tế bào của chính mình.

Thầy giáo Trần: Vậy mọi người sẽ hỏi sư phụ tại sao lại làm như vậy? Không lộ thanh sắc, đây chính là chỗ từ bi mà Phật - Bồ Tát cứu người, độ người. Tại sao vậy? Bạn xem khi đó bệnh tình của Hiểu Húc không ai hay biết, cũng không muốn để cho mọi người lo lắng, cũng không muốn mọi người hiểu lầm, thế nên nói bạn không thể đem chuyện này làm cho rõ ràng được. Cô ấy không nói, sư phụ cũng không nói, nhưng mà trong lời có lời, vẫn muốn cứu cô ấy, nhân cơ hội này cứu cô ấy, giúp cô ấy.

Chúng tôi đã học được rồi, sau này gặp người như vậy, họ bị bệnh, họ không nói với ai cả, bạn cũng không thể nói với họ rằng anh bị bệnh rồi, anh thế này thế kia. Phật pháp không phá hoại thế gian pháp, nơi Phật - Bồ Tát đến đều khiến hết thảy chúng

sanh sanh tâm hoan hỷ, không những có trí huệ như vậy, mà còn có năng lực như vậy có thể làm được. Đã trải qua bao nhiêu năm nếu chúng tôi không xem lại băng ghi hình thì chúng tôi cũng không hiểu, bây giờ chúng tôi hiểu rồi. Khi đó bởi vì khách đến quá nhiều, cơ hội sư phụ nói chuyện với Hiểu Húc rất ít, có được cơ hội bèn nói cái này. Chúng tôi từ Bắc Kinh tới Hàng Châu, sư phụ dụng tâm lương khổ, cũng không thể nói thẳng ra, nhưng vẫn phải giúp cô ấy. Bạn có thể không cảm khái, không tán thán sao? Thế gian này lại có người thầy tốt như vậy sao? Ai có thể làm được? Nếu không thì nhìn không ra, nếu không nhìn ra rồi thì làm cho mọi người chia tay không vui vẻ gì, không có. Thế nên mới nói sự diệu dụng trong đó, sự từ bi trong đó, tấm lòng từ bi đó hôm nay chúng tôi mới nói ra, thật sự làm người cảm động. Đây không phải là thầy tốt thì là gì? Đây đều là mình chứng khiến chúng ta tăng trưởng tín tâm, chứng cứ rõ ràng bày ra trước mặt, chúng ta sau khi xem xong thì phải học, phải biết được cửa ngõ trong đó. Sau đó xem băng ghi hình hình như có chút cảm giác, sư phụ vẫn luôn giúp cô ấy.

Bởi vì Hiểu Húc là bạn tốt của chúng tôi, cô ấy không hề giấu diếm chúng tôi, cô ấy nói: “Trước đây khi chưa học Phật đã giết rất nhiều rắn”. Không phải là cô ấy giết, mà đi nhà hàng ăn cơm. Cô ấy là tổng giám đốc công ty, cô ấy mời khách đi ăn, ăn thịt rắn, uống máu rắn, cô ấy tạo tội quá nặng. Cô ấy còn bán rượu được 10 năm. Cái này rất nghiêm trọng, tổn phước báo và thọ mạng của cô ấy rất lớn. Thế nên khi đó chúng tôi rất nhiều người đều giúp cô ấy, tôi viết ba bức thư cho cô ấy, Hiểu Húc, người tốt, nhà từ thiện. Khi đó ở hiện trường có quay lại phim mọi người có thể xem, thật sự sư phụ đang khuyên cô ấy không nên dùng mấy phương pháp hóa trị hay thuốc tây, hoàn toàn phải có tín tâm, thọ mệnh con người kết thúc rồi thì cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới, buông bỏ ngũ dục lục trần của thế gian; thọ mệnh chưa tới thì phải phát đại nguyện, trải qua kiếp nạn này có thể kéo dài thọ mệnh của bạn.

Phát cảnh lần đầu tiên Thầy Trần bá kiến sư phụ

Sư phụ: Tuyệt đối không phải mê tín, thế nên con phải hiểu được kết cấu của cơ thể con người, con biết được nguyên nhân bệnh này là cái gì, tại sao lại bị bệnh. Nguyên nhân quan trọng nhất là tức giận, trong lòng không cởi mở, không thoải mái, đối với người đối với việc có vướng mắc, vậy thì con tham rồi. Đây chính là nguyên nhân căn bản bệnh tật của con.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Sư phụ, Ngài nói đọc “Địa Tạng Kinh”, con và Hách Đồng đã đọc lâu lắm rồi, thời gian trước tối nào cũng nằm mộng, mộng gặp những oan thân trái chủ tới hóa giải với con, đó là thật sao?

Sư phụ: Thật đó.

Trần Hiểu Húc cư sĩ: Có rất nhiều oan thân trái chủ là rắn, rắn rất nhiều.

Thầy giáo Trần: Thế nên chính vào lần đó, tôi nhớ lúc đó ở trên xe, Hiểu Húc ngồi ở phía sau, tôi ngồi ở ghế cạnh tài xế, cô ấy cô ấy và Hách Đồng cùng nói với tôi

là năm ngoài sư phụ còn gọi điện thoại từ Singapore tới khuyên cô ấy buông xuống. Cô ấy nói cô ấy khóc trong điện thoại. Tôi hỏi cô ấy khóc cái gì? Cô ấy nói nếu không kiếm tiền thì làm sao nuôi sống gia đình? Cô ấy buông không nổi. Khi đó sư phụ muốn cô ấy không làm kinh doanh rượu nữa. Trong lòng Hiếu Húc cảm kích sư phụ, nhưng mà cô ấy thực sự muốn buông xuống thì cần có một quá trình, khi đó cô ấy không thể buông xuống, thế nên bệnh này ngày càng nghiêm trọng. Đây đều là những gì chúng tôi tự mình trải qua. Đó là một năm trước khi cô ấy sanh bệnh, tức là một năm trước khi chẩn đoán bị ung thư, sư phụ đã nhắc nhở cô ấy, đã sớm nói cô phải buông xuống, không nên bán rượu nữa. Vậy thì chúng tôi tin rằng nếu như khi đó thực sự nghe lời sư phụ, thì bệnh tình của cô ấy nhất định sẽ giảm nhẹ, hơn nữa có khả năng có thể độ qua kiếp nạn này. Chúng tôi nghĩ tới đều vô cùng đáng tiếc. Do đó mà chúng tôi cũng biết trên con đường học Phật muốn buông xuống khó khăn biết chừng nào, cũng may là trong lòng Hiếu Húc luôn vô cùng cảm ân sư phụ, cô ấy biết sư phụ vẫn luôn giúp cô ấy, đang cứu cô ấy. Sau đó thì khách trong phòng cứ tới hết nhóm này tới nhóm khác, sư phụ gặp mọi người, khi đó ở Hàng Châu, Thiết Anh và rất nhiều người đều biết, nguyên bí thư tỉnh Triết Giang, mọi người tôn trọng gọi là Thiết Lão tới thăm sư phụ, cũng cùng ăn cơm.

Phát cảnh lần đầu tiên Thầy Trần bá kiến sư phụ

Sư phụ: “Sơn Tây tiểu viện”, trong cái sân nhỏ, chủ yếu nói tới hơn bốn mươi người bị ung thư, bác sĩ đã từ chối trị liệu, họ nói họ cũng biết bản thân không được nữa rồi, bèn niệm Kinh niệm Phật, kết quả là sức khỏe hồi phục, hết bệnh rồi.

Cư sĩ: Thật sự, thật sự sao?

Sư phụ: Đều khỏi rồi.

Cư sĩ: Thật sự đều khỏi rồi.

Sư phụ: Thế nên họ đem chuyện đó nói với thầy, thầy dùng thời gian một tiếng để giải thích tại sao lại có hiệu quả như vậy. Đạo lý này phải giảng cho rõ ràng, đạo lý không giảng rõ ràng thì con người sẽ nói con mê tín. Cái này cũng có ý giống với năng lực đặc biệt vậy, lực ý chí tinh thần của họ tập trung, thế nên người có năng lực đặc biệt có thể có, năng lực đó mỗi người đều có, chỉ là năng lực của chúng ta bị tản ra, không thể tập trung. Họ rất nhanh bèn có thể tập trung được. Tập trung thì sản sinh ra hiệu quả này. Thế nên họ có thể đem năng lượng tinh thần tập trung, dùng ý niệm thiện nhất, thì tế bào đó bèn hồi phục lại bình thường, chính là khỏi như vậy đó. Đó mới thật sự là đạo khỏe mạnh. Thế nên thầy giải thích ra rồi. Không giảng giải rõ thì người ta sẽ nói mê tín, vậy thì không được, không giảng ra đạo lý thì không được. Việc này rất hiếm gặp, bốn mươi người. Hôm nay khi tới có mang theo đĩa, có thể lấy về xem thử.

Bị ung thư, người hơn ba mươi tuổi, bác sĩ tuyên bố anh ấy chỉ còn sống ba tháng, kết quả là anh ấy từ bỏ trị liệu, hoàn toàn làm như trên, bây giờ anh ấy còn sống, đã hơn

sáu mươi tuổi, sống thêm hơn ba mươi năm. Anh ấy làm sao mà khỏi bệnh vậy? Hoàn toàn từ bỏ uống thuốc, từ bỏ chữa trị, lại thêm tâm thanh tịnh, về ăn uống thì rất coi trọng, anh ấy cũng ăn chay mười mấy năm rồi, nhất định có chỗ tốt với sức khỏe.

Thầy giáo Trần: Tôi vừa đi vào “Sơn Tây tiêu viện”, đã tới rồi, đó là trị bệnh cứu người trừ họa, chuyên trị những bệnh này. Khi đó Thiết Lão thân thể không được khỏe lắm, sự phụ nói cầm lấy đi, tặng cho Thiết Lão, cái này tốt với ông ấy. Sự phụ cầm được chiếc đĩa này vô cùng hoan hỷ.

Phát cảnh lần đầu tiên Thầy Trần bái kiến sự phụ

Sự phụ: Khi này không có đĩa cho ông ấy cầm về, con xem, đúng rồi, Tề cư sĩ, con xem cái này nhất định phải tặng cho Thiết Lão một bộ.

Tề cư sĩ: Là cái đĩa này ạ?

Sự phụ: Đúng vậy, đĩa này, nhất định có giúp đỡ đối với sức khỏe của ông ấy.

Tề cư sĩ: Ông ấy bây giờ cũng không còn ăn thịt nhiều, đã bị ảnh hưởng rồi, thật là tốt quá.

Sự phụ: Đúng vậy, không tòi, thật tốt, vô cùng tốt.

Cư sĩ: Ở đây còn có đĩa đóng hộp nữa.

Sự phụ: Vậy tặng cái này cho ông ấy đi, cái này đẹp.

Tề cư sĩ: Thầy ơi, khu quân sự Nam Kinh có một viên quan tư lệnh, lần này con cũng tặng ông ấy.

Cư sĩ: Toàn bộ đều ở trong đó sao?

Trần Hiểu Húc: Không có, cái này còn phải thêm cái này nữa.

Sự phụ: Còn thêm cái này nữa.

Thầy giáo Trần: Trên đó có chữ viết của sự phụ.

Sự phụ: Được được, vậy thêm cái này vào.

Tề cư sĩ: Đem cái này tặng cho Thiết Lão ạ?

Sự phụ: Tặng cho Thiết Lão, cái này giúp ông ấy rất lớn. Mọi người mời ngồi.

Tề cư sĩ: Sự phụ ngồi trước đi, chỗ của thầy ở kia.

Sự phụ: Được, thầy ngồi đây. Qua phía này nói chuyện cho dễ.

Thầy giáo Trần: Có một số người họ ngại nói tới bệnh tình, sự phụ cũng tặng đĩa đó thì có thể cứu họ, thế nên Phật - Bồ Tát ở thế gian này độ người đều không lộ thân phận, không lộ thần thông. Trong lúc nói cười, trên bàn ăn cơm nói chuyện thì đã làm

xong Phật sự rồi. Thế nên chúng ta cảm thấy sư phụ Ngài học Phật - Bồ Tát học đến xuất thân nhập hóa. Từ từ lãnh hội, chúng ta theo bên cạnh người thầy tốt rồi từ từ lãnh hội. Bạn không lãnh hội, lơ là sơ suất thì bạn không học được gì hết. Đây là chúng tôi đã trải qua bao nhiêu năm lại đem bằng ghi hình lấy ra, nhìn thấy cảnh tượng năm đó chúng tôi hiểu rồi, hóa ra trong đó đám phàm phu chúng tôi ở đó nói nói cười cười, lại lơ là sơ suất, làm sao mà biết sư phụ của chúng tôi đã đang độ người bất động thanh sắc. Điều đó cho thấy gì? Cho thấy tâm thanh tịnh của sư phụ. Bạn xem tôi, nói cái gì mà cười nói vui vẻ, túi quần bị mở ra mà không biết; cơm dính đầy miệng bộ dạng làm trò cười mà không hay biết, bạn nói xem tâm của chúng tôi không linh mãnh đến mức độ nào? Thất tình ngũ dục vừa tới thì hồ đồ ngay lập tức. Chúng ta xem sư phụ cũng cười với chúng tôi, cũng ăn uống với chúng tôi, cũng cùng với chúng tôi hòa thuận vui vẻ, nhưng tâm không động, Phật sự vẫn làm. Chúng tôi thì ở đó ngây ngốc ra nghe không hiểu, cũng không biết là chuyện gì.

Đến cuối năm đó chúng tôi mới biết Hiểu Húc bị ung thư. Chúng tôi đều giúp cô. Tôi viết ba bức thư khuyên cô, Hiểu Húc là một người tốt, một nhà từ thiện hiếm có. Nếu như cô ấy vẫn còn, tôi tin rằng công đức của cô là bất khả tư nghị, bởi vì lực ảnh hưởng của cô quá lớn. Nhưng mà cô cũng thẳng thắn cởi mở với tôi, khi đó ở trên xe cô nói: “Đại Huệ, anh không biết chứ em ở đó khóc lóc, sư phụ khuyên em”. Sau đó thì sao? Cô ấy nói sau đó sư phụ không khuyên cô ấy nữa, sợ là em khóc quá đau lòng. Anh nói xem, em không kiếm tiền thì làm sao sống tiếp? Thế nên nói tình cảm của cô ấy với sư phụ rất sâu đậm, không phải như sau đó một số người hiểu lầm. Thế nên nói chúng tôi lần đầu tiên bái kiến sư phụ, ấn tượng đối với tôi quá sâu sắc. Khi đó chúng tôi có thứ nhìn thấy được, có thứ thì qua rất nhiều năm chúng tôi mới lãnh hội được, nhưng mà sư phụ không nói, chỉ là ở đó trò chuyện bình thường như vậy. Sau khi nói xong với bạn những gì quan trọng, những cái khác thì để bạn từ từ ngộ ra, đó mới là người thầy tốt. Người thầy tốt ứng đối với người xung quanh, chung sống ôn hòa với mọi người, không một chút đặc biệt nào, không có tỏ vẻ này nọ, tôi giới giang thế nào. Sư phụ giống như một người ông vậy, đặc biệt là khi sư phụ đội mũ lên, lông mày đều là màu trắng, bạn thật sự thấy nhìn sư phụ không mặc áo tã, chỉ mặc bộ đồ bình thường nhìn giống y hệt một người ông. Từ trong đó mà chúng ta học được điều gì? Ở thời buổi này hoàng pháp phải học theo sư phụ, học cái gì? Sư phụ thường giảng phải bản thổ hóa, phải hiện đại hóa. Cái gì gọi là bản thổ hóa? Phổ biến đại chúng, mọi người xung quanh đều hoan hỷ đều tiếp nhận. Bạn mặc một bộ tã bào ngồi ở một số trường hợp thì không thích hợp, bạn mặc một bộ quần áo như vậy thì lại thân thiện dễ gần, thậm chí có người muốn ôm sư phụ chụp hình, sao mà giống ông của tôi vậy, thân thiết biết bao. Độ người phải dùng phương pháp này.

Hiện đại hóa thì dùng truyền thông, dùng đĩa để giảng kinh dạy học. Thế nên khi đó sư phụ khuyên Hiểu Húc ấn tống nhiều mấy đĩa giảng này, “Liễu Phạm Tứ Huấn”. Hiểu Húc còn đem pháp bảo đã làm xong cho sư phụ coi, sư phụ rất tán thán, nghĩ hết

mọi cách để giúp họ tu phước báu, giảm nhẹ sự đau khổ bệnh tật của cô ấy. Cái này chúng tôi đều không biết nghĩa là gì, sư phụ biết cô ấy bệnh nặng, vậy phải làm sao? Lợi dụng tất cả cơ hội giúp cô ấy tu phước báu. Thế nên tháng 6, tháng 7 năm 2006 quay đĩa “Hài Hòa Cứu Vãn Nguy Cơ”, tiết mục này có rất nhiều người đều biết. Cơ hội đó cho ai? Sư phụ đem cơ hội đó cho Hiểu Húc. Hiểu Húc nói cô ấy muốn bỏ tiền làm, sư phụ nói được, con làm là tốt, giúp cô ấy tu đại phước báu. Thế nên sau đó sư phụ nói với chúng tôi, Hiểu Húc sau khi qua đời được thăng thiên, lên cõi trời, đại phước báu! Ở đâu mà có? Đem tiền làm pháp bảo, chính là cơ hội này. Tiết mục được quay tại nhà cô ấy, sau này có cơ hội chúng tôi giảng cho mọi người, trong đó có nhân duyên thật sự bất khả tư nghì.

Tổng kết lại một câu: Chư Phật - Bồ Tát ở nhân gian độ người cứu thế không chút dấu vết, chúng ta cái gì cũng không biết, thuyền nhẹ đâu ngờ đã vượt muôn trùng núi non. Đến đây rồi vẫn còn không biết nữa. Người thầy tốt ở đâu? Cao ở đâu? Chúng ta có thể lãnh hội được, bởi vì chúng ta là đương sự. Thế nên nói chúng ta có cơ duyên như vậy, gặp được Thánh nhân, Thánh sư như vậy, chúng ta không thể để lỡ cơ hội này. Tập tiếp theo chúng tôi sẽ tiếp tục chia sẻ với mọi người, cảm ơn mọi người.